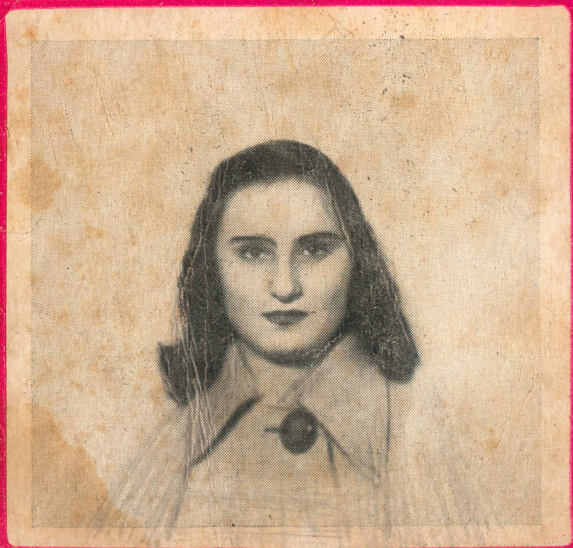

ВАСИЛЬ ОХРІМЕНКО

УЛЯНА

Дана історично-драматична поема з комуністичного реалізму належить до збірки „Волоцюга“, яка є присвячена 100-річчю з дня смерти Тараса Григоровича Шевченка, але, через бракування коштів та добромудрих людей, ще не друкувалася.

АВТОР.

В-во „Комета“, 1954, Мельборн, Австралія

УЛЯНА

I

„Ой, походила та побродила
Журавочка з дітьми,
А за нею журавличок
Ніженьками дибле;
Він курликає й дибле.
Ой, п'є милий горілочку
А шинкарочка сипле.
Шинкарочка наливає.
Стоїть мила у воротях
І сльози, сльози, проливає.
Не плач, мила, утри личенько,
Така твоя доля!
— Ти ж полюбила п'яниченьку
При місяцю стоя?
— Не я його полюбила,
Полюбила його мати
Та й звеліла мені мати
На рушничку стати“.
Так, люди, співали
(Щоб не забували)
У Одесі і кругом;
З піснею царат топили.

Біда нова знайшлась бігом,
І комуністи уродили.
„Панське додолу! Наше вгору!“
Кричали люди в ту пору.
Тим часом, Ленінова* сила,
Винайшла іскру прокляту;
Ота „іскра“ й запалила
Вашу і нашу хату.
Леніна, всі поважали
За хитру халепу.
Люди радівши роз'їзджали,
Бо, за часів Н.Е.П.у,
Було вільно, не тисли.
Ленін заслужував ласку,
Поки лихі не піднесли
Приблуду кавказьку,**
Котора Ленінову душу
У пекло післала
І Ленінів смушок
В мавзолей зховала.
Після цього, бідна мати,
Взяли велике помело
Та й заходилися рівняти.
Убоге місто і село.
Зрівняли села в Україні:
Сльозами й потом залили,
Комуністи — свині, свині,
Людей у пекло завели.

Йй-Богу, всі духи злі
Зійшлись в радянськiм селi.
Чи буря повалляла?
Чи артилерiя стрiляла?
А чи роками бомбили?
Ну, все дощенту розвалили.
Обiдранi стоять хати.
Соромно навiть казати . . .
Нi кола, нi двора.
Обiрвано-боса дiтвора.
Комунисти та активи
Йй концтабори — колективи.
Невiльнi люди — раби.
Хочеш? Не хочеш? — Люби!!
Бо, вiдразу налигають
I на Камчатку запхають,
„Свої“ придурки активнi,
За „колгоспи — катiвнi“ . . .
Люди мовчать, не телень,
Кожну нiч i кожний день.
Коло села було мiсто.
У мiстi: не чисто,
Стоять пiднятi догори
Червонi зiрки й прапори,
Серпи та молоти стирчать,
Люди бояться й мовчать.
Убогi фабрики й заводи,
До них прикрiпленi народи.

Без тюрми — тюрма.
Нічогісінько ж нема.
Крамниці й склепи порожні.
А, душегуби безбожні,
Чорним вороном гуркочуть
І розстрілюють, кого хочуть.
Отаке, місто й село,
За комуністів було.
Тепер візьмемося за справу.
Серед села, коло ставу,
Жила родина, не давно,
Працювала й дещо мала
Та діточок годувала.
Аж п'ятеро було діток:
Павло, Петро, Оксана, Титяна,
Також була, вже підліток,
Оця моя Уляна.
Уляна, учившись працювати,
По воду, ходила,
(За що її рідна мати
Надмірно любила)
Замітала хату натоплену
І білизну мочила
Та з кобзаря „Утоплену“
Напам'ять учила . . .
Коло Одеси проживала,
Їхня дядина — вдова.
У житті різно бува.

Дядива, дітей немала,
Старілася та знемагала
І, коли в них гостювала,
Завжди свого брата благала:
„Послухай, брате, сокілоньку,
Пожалій мене стару,
Дай мені сина чи доньку,
Бо можливо я умру
І кому, коли не брату,
Залишу подвір'я й хату“.
Порадившись, батько й мати,
Рішили Уляну дати.
Уляна, чувши порадини,
Руками плескала.
„Я поїду до дядини“. —
Радісно сказала.
„Буду її доглядати,
На випадок горя.
Будем ходити гуляти
До міста і моря“...
Уляну дядина забрала,
Як рідну дитину.
Там, Уляна, убирала
Гарненько хатину...
Забулись справу доказати.
Почнемо знову. Ага-га!
На все треба почекати.
Всьому є час і черга.

Не у місті, у селі
Жила згадана родина.
Не по небі, по землі
Ходить лиха година.
Родина рано вставала
Та пізно спати лягала
І одна вона в селі
Мала кроваві мозолі.
Раз повечерявши, були,
Полягали спати.
Діти сплючи хропли.
Втомлений батько й мати
Радилися що робити,
Як переночують.
Ту ніч почали бити.
Раптом, вони чують,
Їхні ворота впали
(Лихі повалили).
І до хати, як попало,
Гурт люду привалило.
„Відкривай класовий ворог!“***
Всі вони кричали,
Ніби горів у них порох,
Як гади сичали.
„Ви — класові вороги,
Згинете всі, до ноги!...
Куркулі! . . . Куркулі! . . .
Не будете у селі!..“

Зайшовши в хату, закричали,
Як пси загарчали:
„Збирайтеся! . . Ви поїдете
Туди, де не бували! . .
„Уставайте, мої діти,
Відбирають у нас хату“.
Діти гуртом заплакали:
„Куди ми підем, ТАТУ?!“
„В Сибір — кати балакали —
— Звірів годувати! . .
Сумно, сумно заплакали
Батько, діти й мати . . .
Розібрали господарство;
Стодолу, хлів, хату . . .
Всю родину на митарство,
Післали на страту.
Пізніше слухи були:
„Всі загинули в Сибірі . . .“
Мабуть, птахи розповіли,
Летючи у ірій?
Говорять, змія людей гробить.
Змія має отруту і хвіст.
Але, змія того не зробить,
Що робить кожний комуніст.
Він іздирає і зпуска,
Останню з брата сорочку.
Кремль жорстокий випуска
Шолопугу квочку,

Котора вже облетіла
Всі землі та річки
І неправду розпустила
Про всі п'ятирічки.
На папері підвищили
Добробут і відсотки.
Життя людське знищили
Комунисти — ідіоти, ідіотки.

II

Морський вітер віє, повіває.
Людам життя при советах немає.
Вітер буйний відносить всі балачки,
Геть, у море, до дикої качки.
Сіра качка серед моря ночує,
Вона людське все горенько чує.
Перше горе — комунисти лихії.
Друге горе — окупанти тяжкії.
Третє горе: є свої підлі люди,
Братоїди продажні, як юди.
Гиля, качка, ти сіро-половенька!
Нас чекає вже думка новенька:
Зникла родина з діточками.
Ой, ой! Тяжка рана.
Про подію із батьками
Дізнавшись, Уляна,
Дні й ночі голосила,
Не спала, не їла,

Все Бога просила,
Щоб умерти, але смерти
Доля не судила.
Місяці, тижні, проходили.
Сльози сушили Улянку.
Люди раду находили.
І, одного ранку,
Дядині пораду дано:
„Гей, чуєш, Уляно,
Вставай, поїдем мандрувати!
Грошей трішки маєм.
Сусідка догляне хати
А ми погуляєм.
Ти завжди плачеш, сумуєш.
Я також печуся.
Уставай, лишень, чи чуєш?!“
„Зараз уберуся“
Відказала Уляночка
І, вставши одяглася,
Виглядала, як панночка;
Така вже вдалася.
Продала дещо дядина.
За дістані гроші,
Якась буде розрадина.
Уляна є дорогше.
Все замкнули прудко.
Ніхто їх не гаїв.
До станції пішли хутко.

І гайда в Миколаїв;
З Миколаєва у Крим,
Севастополь, Ялту . . .
Веселенько було їм,
Було не без жарту.
В Ялті вони спіткали
Одного хлопчину;
Їсти просив, бідолаха,
Сидячи під тином.
„Як тебе звуть?“
Піклуючись дядина питала.
А Уляна із корзинки
Пиріжки виймала.
Дали пиріжків маленьких.
— Де батько твій і мати?
Хлопець зробивсь веселеньким
Й почав розповідати:
„Різні прізвища бувають.
(Говорив покірним тоном)
У приюті називають
Всі мене Антоном.
Мою знищено родину . . .“
— „Завіщо?“
— „Не знаю.
Я втік і лиху годину
Тут переживаю.“
— Він, сирітка, як я . . .
Уляна ридала

І, як пташечка, як ангеля, .
У очі заглядала.
Тримала дядина Уляну,
І себе в груди била . . .
А Уляна, ніби п'яна,
Хлопця полюбила.
— Чому?

Самі угадайте.

Гарно розчисала.
„Грошеняток йому дайте“ . . .
Дядині сказала.
Дали й грошей. Розлучавшись
Уляна трохи відвисла,
Дала руку на розлуку
І дуже ніжно зтисла.
„Ми з Одеси, пам'ятай,
Мене Уляною кличуть.
Ти коли-небудь завітай,
Як тобі час зичить“ . . .
Дядина, ніби раділа.
Обличчя дядини всміхалось.
У дійсності вона мліла,
Її серце рвалося.
Лихі, лихі часи були.
Отак кати працюють:
Батьки в Сибірі погнили
А діти старцюють.*****
Дядина, як побачила,

Не спала ночами.
Всюди, діти жебрачили,
По містах тисячами.
Ой, лишенько! Ой, мамочко!“
Стала промовляти . . .
„Час дитино, Уляночко,
Додому вертати“. . .
Пару міст обвітали.
Сям-там окунулисьь,
Поїздили, погуляли
І назад вернулисьь,
Здасться, лихо загоївши.
Раптом друге сталось:
Вмерла дядина, не хворівши.
„Серце розірвалось“,
Говорили лікарі.
Людей зібралось у дворі.
Зробили труну-ложе
І стали хоронити.
А Уляна? . . .
Боже, Боже!!
Що мені робити?
Мушу благати Святих,
Бо сліз річка льється.
Карай, Боже, всіх тих,
Хто з сиріт сміється!
Шаленно тужила сирітка — Уляна.
Сльози кроваві із неї лились.

Уляна, в яму впала, — „Заспште!“ —
 гримчала.
 — Я не хочу жити!... — Люди, взялись,
 Витягли з ями і віднесли до хати.
 Бабусі, сусідки, до неї зійшлись,
 Всі почали просити Уляну, благати.
 Дядину сховали. Люди розійшлись.
 Уляна лишилась одна-однією
 На цілому світі, кругом сирота.
 Я нині журюся та плачу над нею.
 Щемить моє серце і людей пита:
 Скажіть, добрі люди, що їй робити?!
 Вона є занадто ще молода.
 Кожному є шкода себе загубити.
 Серце жити хоче. Кров, — не вода.
 Батьки її вмерли цілком невинні.
 У радянськiм „раю“ лише так бува:
 Люди, носять плями під очима сині,
 Ізмучені й блідні в'януть, як трава.
 Ох, доля жорстока, Уляну катує,
 Молоду, невинну, в яму валя.
 Іноді злий батько дитину катує
 Та поміркує й скаже: „Хай погуля“. . .
 Можливо прийде зміна і щастя спиткає.
 Виростај Уляно! Вже не немовля.
 Майбутність побачим — що Уляну чекає.
 А тепер бабуса її забавля.
 Могилу, Уляна, квітами обсадила;

Найбільше барвінку та зеленої руги.
Часто там, Уляна, плакати ходила.
Буду кінчати, щоб не забути.

III

Що ти, хлопче, наробив?!
Чи ти розум загубив?
Нащо ти Уляну полюбив?
А Уляночка --- пташечка
Стояла на рундуці
Із соловейком у руці.
„Соловейко маленький,
В тебе голос тоненький,
Співай в оцьому дворі
Кожний ранок, на зорі,
До віконця підлети
І щибечи для сироти“
Ти, Уляночко-душечко,
Відчиняй віконечко,
Я буду рано прилітати
Й буду тобі щибетати . . .
Улянині намучились руки
В кухні, коло тіста.
Обридли кухарські штуки.
Пішла Уляна до міста.
На фабриці працювала
За „хліба скоринку“.
Уляна, ніколи не бувала,

В театрі чи шинку.
Чому вона не бувала?
Ба... мала натуру.
Уляна добре пізнала
Радянську „культуру“,
В котрій чорне є білим,
А не мило — милим.
Роки тихенько плили.
В Уляни, подруги, були
Розділені на категорію.
Уляна, нікого не дурила,
Лише хлопцям „Я хворію“...
Завжди говорила.
Ну, як не засміялись?
От, Уляночка „проноза“,
Примушувала боятись
Якогось туберкульоза.
Дівчата, її годили,
Всім з нею ділились.
А хлопці її любили,
Аж між собою бились.
Всі Уляною дорожили.
Жонаті кликали: „невістка“;
Або жартуючи дражнили:
„Лиха комуністка“.
В Уляни серце віщувало:
„Сьогодні щось має бути!“
Кортіло їй піти помалу

До однієї каюти.
В обід зайшла в каюту
І вся там зімліла.
Антон, з Ялти, із приюту.
Там вона зустріла.
Пізнала його Уляна.
Він Уляну також.
Він раз лише глянув
Й не витримав, заплакав.
— „Чому, Антоне, не танцюєш?
Ти — ялтинський репортер!
Як і чим тут працюєш?..“
— „Як робітник, як монтер...
Дуже тяжко. Клопи, блохи,
Не дають спати в гуртожитку.
Я немаю, ані трохи,
Із життя пожитку“...
Сирітка-Уляна, рахується богата,
Має хату огородець, двір.
Коли поборе Антон своє горе?
Антон-сиротина живе, як звір.
Уляна з Антоном сьогодні зійшлася.
Диво є дивом. Чудовий талан.
Уляна душою йому віддалася.
Антон був чемно-молоденький пан.
Вони разом тинялися.
Не буду казати,
Як сироти кохалися;

Гріх те людям знати.
Антон був українець,
Уляна, його любила,
І завжди йому гостинець
До праці носила.
Антон мучило вагання.
Він, руками стидячись махав.
Був молодий, повний кохання,
Але кохати — не кохав.
Було підуть, на цілий день,
В неділю гуляти
І почне Уляна, як вивідень,
Антон питати:
„Розкажи мені, Антоне,
Коли вже потоне
Наше лихо із бідною
Й піде за водою?“
Антон довго розказував:
Де він народився;
Як торбину зав'язував;
Чому в Одесу прибився . . .
Антон походження сказав
І на мапі показав.
„...З хутора „робутого“
Біля Карабутова . . .“
— „Розкажи мені, Уляно,
Твоє горе бите!
— Чи твоє щастя продано

А чи є розлите?“
Уляночка заспівала.
Пісня так лунала
Із далека, аж лелека
З берега прогнала:
„Чорне море є глибоке,
Не видно у ньому дна.
Моє горе є ще глибше:
На світі однім-одна.
Лижуть берег морські хвилі
І від берега біжать.
Усі мої рідні й милі
В Сибірі мертвими лежать.
Не плач, бідна сиротина,
Хоч серце й плакати бажа!
Твоя мати — Україна
А чорне море — небожа“.
Все, все, Уляна розказала,
(Вже нам лихо знане)
І закінчила з сльозами:
„Я, токож, те саме“.
Ой, моя Уляна!
Уляна дуже гарна.
Гарненько на неї придивись!
Коли вона гляне
То серце зів'яне.
Про неї співатимуть колись.
Одеська Уляна,

Уляна — українка.
Уляночка — діамант душа:
Прийде поцілує,
Ніжно помилує,
Радість у життя підміша.
Чарівна Уляна,
Яка є ти красуня?
Уляночка --- зірочка.
Любіть всі Уляну!
За неї я в'яну.
Її ідеали не малі.
Чудова Уляна,
Розкішна і жвава.
Уляна вмерти не дає.
Уляночка --- квітка.
Уляночка --- дітка.
Уляночка --- щастя твоє.
„Одружимося, Уляно,
І посвятимось родині!
Удвох краще серед лану,
Кажуть, їсти дині“.
„Антоне, мій соколе,
Не цурайсь мене ніколи,
Люблю тебе, як Україну,
Коли покинеш, я загину“.
Отак вони розмовляли.
Де в них річі брались?
Одно другого підмовляли

І плакали й сміялись.
Уляна, Антона забрала
І, давши йому кімнату,
Варила, прасувала, прала,
І не брала плату.
Антон добре почував
І оцю пісню співав:
„Уляно, Уляно, збуди мене рано,
Збуди мене рано, щоб ще не світало;
Щоб сірії гуси ще не ґеркотали;
Щоб в саду соловейки ще не щебетали!
А дівчина, Уляна, милого любила,
Вона його рано та й не розбудила.
Прокинувся милий, милий молоденький,
Коли був на дворі раночок біленький.
Надворі послався раночок біленький.
Вже милого кликав, коник вороненький.
На коню удила з білого заліза.
Дівчина Уляна до серця підлізла.
На коню поводдя з блакитного шовку.
А сам молоденький з Київського полку.
Вояк молоденький, з київського полку,
За ніч звів дівчину із розуму й толку.
Дівчину ізвівши й на коника сівши,
Як орел сизокрилий, полинув геть, милий.
Уляна ридає й на слід поглядає
Та саме-собі докір і вину накидає:
Коли б же я знала, була, що покине,

Я б його сідельце та й позолотила;
Я б його сорочку всю шовком обшила“.
Антон, закінчивши співати
Своїм теноро-басом,
До Уляни пішов гуляти,
З таким викрутасом:
„Прийшов тебе провідати,
Щоб спільно пообідати“,
Уляна, його посадила,
І давши ложку, миску . . .
Щоб краще угодила,
Сама сіла близько.
Наїлись доброго борщу.
„Тримай, тримай, ой, впусти!!..
Ой, ле-ле! Ізненацька,
(Така є душа юнацька)
Вони двоє, серед хати,
Заходились жартувати.
Уляна, Антона ущіпнула
Обережно за спину
І тихенько шепнула:
„Я тебе покину“...
Жартувати добре вміє,
Дивлячися в очі.
Антон горить, ніяковіє,
І сказати щось хоче.
Вона, йому не давала
Й словечка сказати,

І тисла, і обіймала . . .
Вміла жартувати,
Повір мені добродіє.
Ох, чуття дівоче,
Все вміє, як подіє,
Аж в серці лоскоче.
Антон хотів боротись братись.
Зчинився в хаті галас.
Уляна перестала гратись
І щиро призналась:
„Я жартую, мій голубе!
Ти, вже майже плачеш.
Безмежно я люблю тебе.
Хіба ти не бачиш?
Ми — сирітки не домучені,
Пам'ятай, ми вже заручені...“
Так, Антон син куркуля,
Із Уляною гуля.

IV

Одеса, гей, Одеса,
Що тобі зліпити?!
Якби тобі колеса
Та дишло причипити.
Тебе можна возити
По цілім земнім гльобі,
(З грішми за візити)
Бо є краса у тобі.

Гарна ти є літом,
Гарна в зимну пору.
Слава твоя, над світом,
Піднялася вгору.
Тут, моя пам'ять загубила
Ключ від інтересу:
Чому страшенно любила
Уляна Одесу?
Чи тому що тисячами?
У ній мордували?
Мертвих разом із річами
В саманках ховали.
Чи збиралися в місті
„Чумку“ відчинити,
Щоб на ворожих комуністів
Злу чуму пустити?
Не відкривай, голубочко,
Борони тебе, Боже!
Їм пішлються пелюлечки.
Чума їм не pomoже.
В Кремлі, сидять негідні,
Крищею заперті.
Від чуми, люди бідні,
Всюди будуть мерти...
Стукотять і гуркотять лиходійники,
Червоно... кати, злі розбійники.
А вітер з поля
І хвиля з моря.

Любов творить гори горя,
Не любов, а комуністи,
Окупанти й анархісти.
Трапилося це — весною,
Перед другою світовою
Людьми проклятою війною:
Люте лихо не минало
Дядинину хату,
Прийшло й Антона забрало,
Як і інших багато.
У скриньку, коло хати,
Антон папірець укинув.
Люди боялись читати.
„Уляночко! Загинув“...
„Саботаж“, йому пришили,
„Ворога“, „троцькіста“...
Тому, що він помилився
І зле якимось подивився
Оком на комуніста.
Зник Тонік, як утопився,
Ні звуку, ні слуху,
Ніби в землю провалився;
Знищили, як муху.
Уляна, Антона чекає,
Як дитина матір,
Розпитує та виглядає
Між людьми і в хаті,
З передачею носилася

Ї просила передати.
Вартові всі бісилися
І не хотіли брати...
Із моря вітер віє
Ї Одесою гуля.
Уляна мрію мріє
І тихо розмовля:
„Навіщо я родилась?
Як вік жити самій?
В Антона улюбилась.
Він тепер в тюрмі.
Він має очі пильні.
Він має: гарний стан,
Груди й плечі сильні.
Він мій єдиний пан“...
Дні проходили — минали,
Подібно дням Вавилону.
Люди справу розізнали.
Немає живого Антона.
Вечором, Уляні розказали
Дві злякані молодичі,
Коли Антона розстріляли
В Одеській в'язниці.
Уляна обличчям змінилася
І впала серед хати.
Жінки з нею водилися.
Не буду казати,

Що із нею трапилось.
Чого жах не творить?
За подушку злапалася
І лежить, не говорить.
Жінки, коли вийшли з хати
І Уляну одну лишили;
Почали себе питати:
„Чи ми не согрішили?“...
Уляночка одна в хаті,
Антон гукає,
Дядину, батька, матір...
Нікого немає.
„Всі мертві“ — промовила.
По хаті метушилась.
„Всі мертві... поховані...
Чому ж я лишилась?
Немає мукам відпочинку,
Не хочу жити далі!“
Скинула свою хустинку.
Ізняла сандалі.
Через вікно вискочила.
Пішла. В човен сіла.
Взявши весла, вистирчила.
Раз! Два!.. Полетіла,
Не полетіла — поплила,
Щоб менша слава була.
Пливе, дівча, у човні над водою.
Вихають хвилі човен — вих та вих.

„Морська вода візьми мене з собою!
Я не хочу бути у живих!
Не можу бачити я страдників голодних!
Не можу стриматись! (Так допекли кати)
Пливу в обійми хвиль морських холодних,
Пливу на смерть! О, Господи, прости!
Кому я зло на світі ізробила?
О, Боже мій, я є із мучениць!
Я, все-одно, не знаю, де могила
Моїх батьків, братів і двох сестриць.“
Прозора ніч. Берег сіріє.
Блестить морське лоно.
В Уляни серце мліє
І тіло холоне.
Місяць й зірки з'явилися
По небі гуляти.
Уляночка спинилася
І стала розмовляти:
„Місяченьку круглолиций,
Ти — великий лицар;
Ти водами володієш
І диво-дивом дієш;
Ти все бачиш
Та не плачеш,
Бо плакати не смієш.
Дивись, дивись, Місяченьку!
Дивіться всі зорі!
Придивляйтеся гарненько,

Що твориться в морі!
Більше плакати не буду.
Вже сліз я немаю.
Назавжди все забуду
І сама себе сховаю.
Тут, комуністи живуть бушно,
Не комуністам — є душно.
Без роду — у воду.
Прийми, море, моє тіло!
Боже, прийми душу!
Моє серце скам'яніло.
Я топитись мушу.“
Так вона сказала.
За перса злапала.
На Одесу подивилась.
Вся дрижавши похилилась
І в море упала.
Пару разів підкинулась.
Далеко човен пхнула.
Пивши воду, захлинулась.
Буль буль... ПО-ТО-О-НУ-ЛА.
Наступний день, хвилі били,
Чорне море грало.
В Одесі люди говорили:
„Уляни не стало...“
В Лузанівці говорили.
В Крижанівці слава.
А човен, води повен,

Під водою плава.
І сьогодні, під водою,
Той човен гуляє.
А Уляни молодої
На світі немає.
Цвагу гарно звертайте!
Ці часи бували.
Гірко за них, пам'ятайте,
Дівки дівували.
Вибачайте, добрі люди,
Коли не до діла.
Що робити?
Так трапилось.

Так вона хотіла.
Вам здається, помилилась
Уляночка — квітка.
Не одна так утопилась,
В мій час, одесітка.
Розірвали серце і груди,
Хижо-лютії акули.
Мабуть, в Одесі, люди,
Улянну забули?

Вересень, 1941 року.
(На шляху з Одеси).

ПРИМІТКИ

*) В. І. Ленін жив і діяв в кінці ХІХ і початку ХХ сторіччя. Обдарований великим реформаторським духом, був посланий пхнути велими грішний петербургський престол, який падаючи розрушив ненаситну російську монархію-загарбницю. Ленін, виконуючи своє послання, покликав до чину нову ябеду, агресорку — червону зірку, про обов'язковий прихід якої було дано знати пророкові Ездрі (повна Біблія). Корнстаючись Біблією, О. Пушкін перехвалив її („До Чаадаєва“).

**) Й. Сталін був найпідлішим і найгрішнішим створінням 20-го сторіччя. Він посланий високо підняти над землею повну зла і блуду червону зірку для того, щоб вона розбилась, падаючи.

***) Безслідно знищивши власників фабрик, заводів та економік, червоний кремль приступив до скасування будьякої людської власності. Для ограбування народів, кремль використав класовість. Всіх заможніших селян комуністи протрактували „класовими ворогами—куркулями“, а міських ремісників і торгівців „буржуями та крамарями“. В 30-х роках всіх їх зліквідували „як класу“, зіслали „на зсилку“ в сибірські пустелі, де й зник за ними слід.

****) Комуністи голодом, терором і депресіями знищили мільйони родин, переважно батьків, в наслідок чого було появилося дуже багато безпритульних дітей-сиріт. В той час, з наказу Кремля був створений приславутий приют „Комуна імени Балицького“, якою пройшло тяжкі тисячі сиріт.

